

РЕШЕНИЕ

№ 5456

гр. София, 27.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 03.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6664** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма] , ЕИК[ЕИК] , представлявано от Ю. Ю. К. със седалище и адрес на управление@@3@[жк] [улица] , срещу Ревизионен акт № Р-22221719005764-091-001/18.03.2020 г., издаден от Р. Г. Я. – орган, възложил ревизията, и Т. Д. И. – ръководител на ревизията, изцяло потвърден с Решение № 882/29.05.2020г на Директор на дирекция „ОДОП“ С. с който са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 90_000,00 лв. и са начислени лихви в размер на 15,53 лв. Жалбоподателят оспорва РА като незаконосъобразен, необоснован, недоказан и издаден в нарушение на процесуалния и материалния закон, по съображения, идентични с тези изложени в жалбата пред адм.орган по чл.152 от ДОПК . Намира, че в хода на ревизията са представени всички изискуеми, съгласно ППЗДДС документи, удостоверяващи извършени ВОД към А. Л. Е. Л. – дружество, регистрирано за целите на ДДС във Великобритания, в резултат на което извода за неосъществен транспорт и приемане на стоката от контрагента им е незаконосъобразен. Счита, че ответника няма никакво основание да откаже данъчното предимство по осъществения ВОД , доколкото по никакъв начин не е обосновал участието му в схема за данъчна измама. В подкрепа на твърденията си жалбоподателят се позовава на съдебна практика на ВАС и СЕС. Иска се отмяна на оспорения РА.

В съд.заседание жалбоподателя се представлява от адв.В. , която поддържа

жалбата. Представени са писмени бележки, в които се излагат подробни съображения относно твърдените в жалбата обстоятелства. Представя списък с разноски и моли същите да ѝ бъдат присъдени.

Ответника се представлява от юриск.Б., която моли да се отхвърли жалбата и се потвърди РА като правилен и законосъобразен. Моли да се съобразят аргументите на Директора на Дирекция „ОДОП“ в потвърждаващото РА решение, а относно допълнително представените доказателства, настоява за прилагане на разпоредбата на чл.161 ал.3 от ДОПК. Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизията е първа за посочените периоди и вид задължения и е започнала с издаване на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221719005764-020-001 от 02.09.2019 г. и е с обхват - определяне задълженията на дружеството-жалбоподател по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчен период 07/2019 г. Изменена е със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/№Р-22221719005764-020-002/ 21.10.2019 г. досежно времевият обхват на ревизията, като са включени данъчните периоди от 01.08.2019 г. до 30.09.2019 г., а със ЗИЗВР №Р-22221719005764-020-003/02.12.2019 г. и ЗИЗВР №Р-22221719005764-020-004 от 16.12.2019 г. срокът за приключването на ревизията е продължаван, съответно до 02.01.2020 г. и до 31.01.2020 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД)№Р-22221719005764-092-001/14.02.2020 г., а въз основа на него оспорения РА №Р-22221719005764-091-001/18.03.2020 г., издаден от Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Т. Д. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 19.03.2020 г.

За установяване на факти и обстоятелства и събиране на доказателства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното дружество са предприети процесуални действия, подробно описани в ревизионния доклад, извършени са насрещни проверки на [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК]. Резултатите от проверките са обективирани в съставените протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/ и подробно описани в РД. Извършени са справки в СДВР и проверка на данни, налични в информационната система на НАП.

В резултат на предприетите процесуални действия ревизиращите органи са направили следните констатации:

Дружеството [фирма] е регистрирано в Търговския регистър на Агенция по вписванията на 12.05.2015 г. Дружеството е регистрирано по реда на ЗДДС, считано от 28.07.2015 г., deregистрирано при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС на 11.10.2018 г. и повторно регистрирано във връзка с достигнат облагаем оборот на 06.12.2018 г. През ревизираните периоди търговецът е реализирал приходи от покупко-продажба на фасадни топлоизолационни плочи и предоставяне на собствени активи /пътни превозни средства/ под наем. Дейността е упражнявана в нает обект - бензиностанция „С.“, находяща се в [населено място], главен път Е79, за което са представени договори за наем, сключени с [фирма] и [фирма], ЕИК[ЕИК].

Дружеството - жалбоподател е декларирало осъществена вътреобщностна доставка /ВОД/ на фасадни изолационни плочи за Великобритания, с получател А. Л. Е. Л., регистриран за целите на ДДС с номер GB262824107. Във връзка с доставката е

издадена фактура № 27/01.08.2019 г. на стойност 498_736,70 лв. При проверка на валидността на посочения номер в информационната система VIES е установено, че британският търговец е с прекратена регистрация за целите на ДДС, считано от 09.08.2019 г., но към момента на издаване на фактурата английското дружество е било с валидна регистрация по ДДС.

Според представени писмени обяснения на управителя на ревизираното дружество – Ю. К. , [фирма] е закупило фасадни топлоизолационни плочи от доставчика [фирма], с когото има сключен договор за доставка. Стоките са натоварени в [населено място], [улица], база „Ф.“, откъдето са закупени, и са разтоварени в Гърция, където са получени от А. Л. Е. Л.. След получаването им клиентът е подписал писмено потвърждение. Декларирано е, че транспортирането на стоките е било осъществено за сметка на А. Л. Е. Л. от външна транспортна фирма. От страна на [фирма] е ангажиран сключеният на 31.07.2019 г. договор с А. Л. Е. Л., съгласно който последното се явява купувач на 3 000 куб. м. фасадни изолационни плочи; фактура /invoice/ №27/01.08.2019 г. с данъчна основа в размер на 255 000 евро; потвърждение за получаването на стоките от купувача на територията на Гърция; международни товарителници /CMR/ с посочени превозвач [фирма] и транспортни композиции от влекачи и полуремаркета, с които е извършен транспортът, чиито регистрационни номера са описани подробно на стр. 8-9 от РД.

За установяване на обстоятелствата, удостоверяващи ВОД и правото на прилагане на нулева ставка на данъка до превозвача [фирма] е изпратено Искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от трето лице /ИПДПОТЛ/. В отговор дружеството е декларирало, че не притежава кадрова обезпеченост и собствени активи, а ползва наети такива от други дружества. В тази връзка е извършена проверка на наличните в информационната система на НАП данни, предоставени от КАТ, по отношение собствеността на превозните средства, описани в CMR. Съгласно представена от органите на МВР информация, в периода 01.01.2019 г. - 31.08.2019 г. няма данни за извършени преминавания през ГКПП на превозните средства - влекачи и полуремаркета, с които се твърди, че е осъществен транспорт по процесните доставки, с изключение на полуремарке с регистрационен номер С.. Същото обаче е напуснало територията на страната през ГКПП К. в композиция с влекач, който не фигурира в представените от [фирма] международни товарителници.

Отделно от горното ревизиращият екип е предприел действия за установяване на факти и обстоятелства, свързани с декларираните от ревизирания субект покупки и данъчен кредит. Констатирано е, че през ревизираните периоди [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 90_000,00 лв. по фактура №4/31.07.2019 г. / стр. 109 от преписката / , издадена от [фирма]. В хода на ревизията ревизиращият субект е представил на органите по приходите спорната фактура, комплектувана с договор за доставка на стоки от 31.07.2019 г. и приемо-предавателен протокол от същата дата, според които доставчикът е предал на [фирма] 3 000 куб. м. фасадни топлоизолационни плочи. Доказателства за извършено плащане по фактурата не са ангажирани, а впоследствие е представен споразумителен протокол за отложено плащане на фактурата.

След справка в информационния масив на НАП, ревизиращите са установили, че към датата на издаване на фактурата [фирма] не е разполагало с наети по трудово правоотношение лица. От страна на посоченото дружество не е подавана никаква осигурителна информация. Не са подавани и годишни данъчни декларации /ГДД/ по

чл. 92 от ЗКПО за отчетните 2017 г. и 2018 г. Констатирано е, че съгласно данните от ИС на НАП дружеството не е притежавало регистрирано фискално устройство. Същото има просрочени задължения по месечни справки-декларации по ЗДДС, включително и по тази за данъчен период 07/2019 г.

Процесната фактура с получател [фирма] е включена в дневника за продажби на [фирма] и начисленият по нея ДДС е намерил отражение в подадената справка-декларация за данъчен период 07/2019 г. ,а дружеството-жалбоподател е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/31.07.2019 г. с данъчна основа в размер на 450_000,00 лв. и начислен ДДС – 90_000,00 лв., издадена от [фирма].

Ревизиращият екип е извършил насрещна проверка и на сочения за предходен доставчик [фирма],но дружеството не е открито на посочения адрес , поради което е изготвеното ИПДПОЗЛ е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. До изтичането на законоустановения срок, както и до приключването на ревизията изисканите доказателства не са били представени. По данни от информационната система на НАП е установено, че фактурата с получател [фирма] е отразена в дневника за продажби и справката-декларация по ЗДДС за данъчен период 07/2019 г. През същия данъчен период в дневника за покупки на [фирма] е отразен документ за извършено вътреобщностно придобиване /В./ от DAKSI INTERNATOINAL L., GB12103328 с данъчна основа в размер на 449 059 лв. и ДДС – 89_811,80 лв. Документът е описан като фактура и в нарушение на чл. 117, ал. 1 във връзка с чл. 13 от ЗДДС не е отразен в дневника за продажби на дружеството. Справка в ПП VIES за съпоставка между декларираните В. в дневниците за покупки/продажби-протокол/ и данните, получени от държави членки в резултат на насрещни проверки е показала, че през цялата 2019 г. не са декларирани данни за осъществени ВОД от страна на дружества, регистрирани в други държави-членки към българския търговец. Установено е още, че в периода на фактуриране [фирма] не е разполагало с лица, назначени по трудови договори. Дружеството има задължения в особено големи размери. С оглед непредставянето на доказателства, в т. ч. фактури, протоколи по чл. 117 от ЗДДС, заявки, оферти, договори, както и на документи, удостоверяващи вида на стоките, придобити от DAKSI INTERNATOINAL L., начина на транспортиране, извършените плащания, осчетоводяването и т. н., [фирма] не е доказало реалността на декларираните вътреобщностни придобивания на стоки, които впоследствие биха могли да бъдат продадени на [фирма]. Направен е извод ,че в случая не са налице доказателства за реално осъществени доставки на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС от прекия доставчик [фирма] към [фирма], както не са налице и доказателства за реално извършени ВОД от [фирма] към А. Л. Е. Л..

Предвид установеното и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС на [фирма] е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 90_000,00 лв. по фактурата, издадена от [фирма]. С оглед на това и на основание чл. 52 във връзка с неизпълнение на чл. 7, ал. 1, чл. 6, ал. 1, чл. 25, ал. 1 и 2 и чл. 51 от ЗДДС данъчната основа на декларираната вътреобщностна доставка към А. Л. Е. Л. е определена на 0,00 лв.

Предвид описаната фактическа обстановка ,съдът прави следедните правни изводи:
Спора се свежда до установяване на реалността на доставка на стоки – фасадни топлоизолационни плочи, документирана от доставчика [фирма] с издадената от него фактура №4/31.07.2019 г., за които се твърди, че впоследствие са станали

предмет на вътреобщностна доставка към А. Л. Е. Л. – дружество, регистрирано за целите на ДДС във Великобритания. Съдът намира, че в тежест на жалбоподателя е да установи този факт, тъй като последния черпи благоприятни правни последици от него. Наличните в преписката доказателства, свързани с придобиването на стоките и упражняване правото на приспадане на данъчен кредит са: договор от 31.07.2019 г., сключен между [фирма] и [фирма] / стр.109 гръб и 110/, както и фактура /стр.109 от преписката/ и приемо-предавателен протокол от 31.07.2019г / стр.111 от преписката/. За да обоснове последващата реализация на стоките ревизирият субект е декларирал извършена ВОД по смисъла на чл. 7 от ЗДДС, а за правото да приложи нулева данъчна ставка е ангажирал сключения на 31.07.2019 г. договор с британското дружество-купувач, фактура (invoice) №27/01.08.2019 г., потвърждение от купувача за получаване на стоки в периода от 01.08.2019 г. до 31.08.2019 г. на територията на Гърция и международни товарителници. Доказателства за извършени плащания към доставчика или за получени такива от купувача не са представени.

Настоящата инстанция намира, че на анализ подлежи доставката, по отношение на която не е признато правото на данъчен кредит, а именно доставката по фактура №4/31.07.2019 г., с издател [фирма], а заключението на органа по приходите за липса на ВОД, като последваща доставка със същата стока / фасадни плочки/ не следва да се обсъжда, тъй като видно от оспорения РА за [фирма] е отказано право на приспадане на дан.кредит в размер на 90000лв за декларирани покупки от [фирма] за периода 01.07.2019г -31.07.2019г. Следователно, първо следва да се установи реалността на доставката по фактура №4/31.07.2019 г., за да може впоследствие придобитите по нея стоки да бъдат предмет на вътреобщностна доставка.Целта на ревизионното производство е установяване на данъчни задължения, върху конкретна данъчна основа,поради което в случая, определяйки дан.основа по ВОД в размер на 0.00лв, то следва че не се начислява заплащане на ДДС поради непризнаване на ВОД. Липсва констатация в РА, че поради недоказаност на транспортирането на стоките от една държава членка в друга държава –членка, същата е реализирана на територията на страната. Именно доколкото ВОД е функция от реалността на доставката от [фирма],то в следващия дан.период м.08.2019г не е установено ДДС за внасяне поради липса на предпоставките за освобождаване на доставката от ДДС съгл.чл.53 от ЗДДС. По делото е работила ССчЕ, чието заключение съдът приема за обосновано и компетентно, от която се установява /отговор на въпрос №2 /, че доставката по фактура №4/31.07.2019 г издадена от [фирма] е намерила счетоводно отразяване при жалбоподателя,но липсват данни за документална обоснованост на доставката при доставчика. Покупната цена по цитираната фактура-450000лв е включена в дневника за покупки при [фирма], а в дневника за продажби на 3000куб.м фасадни топлоизолационни плочи е включена сумата - 498736.65лв. Последната сума е включена в СД за дан.период 01.08.2019-31.08.2019г с дан.ставка 0% за ВОД.За предходния данъчен период 01.07.2019г-31.07.2019г е подадена СД № 2217-1692505/14.08.2019г с деклариран ДДС в размер на 90000лв с право на пълен данъчен кредит.

Удостоверяването на доставката или нейното реално осъществяване, в случаите, когато се касае за минал период спрямо този на ревизията, следва да бъде установено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя.

Цитираната законова дефиниция изисква, освен фактическо наличие на резултат от осъществената доставка, удостоверяване и на обстоятелството, че получателят е

придобил предмета на доставката от издателя на фактурата, по която се претендира право на приспадане на данъчен кредит.

Възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

1. качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/,

2. притежаването на данъчния документ от получателя - чл. 71, т. 1 ЗДДС,

3. получаването на стоките/услугите по доставката /"...действителното извършване на облагаемата сделка..." според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/ и 4. отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да е елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото. Щом придобиването на правото на разпореждане като собственик със стоката /вж. чл. 14, § 1 от Директива 2006/112/ЕО и чл. 6 от ЗДДС/ и получаването на услугата /чл. 9 от ЗДДС/ са елементи от фактическия състав, пораждащ правото на приспадане, то за претендиращото данъчно предимство ДЗЛ е задължението да установи с убедителността на пълното доказване осъществяването на тези правно релевантни факти - чл. 154, ал. 1 от ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК. Съгласно константната съдебна практика наличието на фактура и счетоводното отразяване в дневници за покупки и дневници за продажби респ. СД по ЗДДС не е достатъчно условие за възникване на правото на приспадане на ДК. Индивидуализирането на вещите, за които получателят е придобил правото да се разпорежда фактически като собственик следва да се извърши по друг начин, а не чрез посочването на вида им в данъчния документ.

Видно от приложените към административната преписка доказателства, в нито едно от тях не се съдържат данни, които еднозначно да индивидуализират процесните стоки по вид, размер, производител и т. н. Със сключения между страните договор не са договорени нито конкретни количества, нито цени на съответните доставки.

Доказването на реална доставка на стоки изисква установяване на обстоятелствата, че доставчикът е разполагал със стоки от същия вид и количество като фактурираните и че това количество физически е предадено на получателя. Установяването на реалното, физическото съществуване на фактурираната стока, съответно нейното предаване на получателя, предполага изследването за предходните и последващите продажби, съхранението и транспортирането на стоката, заприхождаването ѝ при получателя и т. н.

С оглед формалния характер на приложените доказателства и липсата на безспорни такива в подкрепа реалността на доставката, както при

ревизираното дружество, така и при прекия доставчик, органите по приходите са пристъпили към извършване на проверка на предходния доставчик [фирма]. Проверката е установила некоректно отразената в дневника за покупки на Ф.“ Е. информация за осъществено вътреобщностно придобиване на стоки от доставчик DAKSI I. L., регистриран за целите на ДДС във Великобритания, която също не е потвърдена по категоричен начин, доколкото няма данни какви точно стоки са придобити, а по данни от ПП VIES, посоченото британско дружество не е декларирало осъществени вътреобщностни доставки към [фирма] през цялата 2019 г. Проследявайки произхода на стоките се наблюдава лишено от икономическа логика движение на стоката „фасадни плочки“ : от великобританското дружество DAKSI I. L. към Ф.“ Е. /доставка с 0% ДДС/ ,от Ф.“ Е. към [фирма] / с право на дан.кредит от 20%/ ; [фирма] към [фирма] / с право на дан.кредит от 20%/ и впоследствие стоката се връща отново във Великобритания чрез ВОД от [фирма] към А. L. E. L. обложена с 0% ДДС

Съдебната практика ,към която и настоящият съдебен състав се придържа е категорична , че за да се ползува получателя по една доставка от данъчната привилегия да приспадне платения от него ДДС е необходимо да установи на първо място ,че доставката е реално извършена , по аргумент на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС т.е стоките и услугите трябва да са фактически получени, за да може тази сума на данъка да бъде приспадната. В този смисъл са и решенията на СЕС - Решение 06.12.2012 г. по дело C-285/2011 г., Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11 г., Решение от 29.04.2004 г. по дело C-152/02 и др.

С оглед обстоятелството, че в случая се касае за родово определени вещи и съгласно чл.24 ал.2 от Закона за задълженията и договорите собствеността върху същите се прехвърля с определянето им по съгласие на страните, а при липса на такова, когато бъдат предадени. Наличните по делото приемо-предавателни протоколи не осигуряват в достатъчна степен индивидуализиране на стоките, за да се кои точно вещи са отделени от рода си и дали същите са предмет на последващи доставки . Обстоятелството дали е налице плащане по фактурата е изследвано подробно от вещото лице ,но съдът намира това обстоятелство за ирелевантно , доколкото плащането не е елемент от фактическия състав за приспадане на ДДС.Отделно от това ,видно от РД /стр.15-17 от РД/ нито прекия доставчик [фирма],нито неговия предходен доставчик [фирма] не притежават търговски потенциал / материална, техническа и кадрова обезпеченост / за извършване на процесната доставка . Правилен е извода на органа по приходите ,че доставката единствено е

документирана ,без да е реално извършена .

Начислявайки ДДС без да е налице реална доставка какъвто е настоящият случай обуславя неправомерно начисляване на данъка и лишава жалбоподателя от право да приспадне дан.кредит като получател на доставката. Действително съдебната практика е насочена към признаване право на данъчен кредит, независимо дали ДЗЛ е проверило дали издателя на фактурата има наети работници ,складове или ,че разполага с технически възможности за изпълнението им / собствени или наети МПС –та/ ,дали има плащане по фактурите , регистриране касови апарати от доставчиците и т.н, без органа да е установи въз основа на обективни данни ,че това лице е знаело или е било длъжно да знае,че сделката с която обосновава правото на приспадане на ДК е част от дан.измама,извършена от посочения издател или от др. стопански субект нагоре по веригата / Решение № 12375/26.09.2013г по к.а.д № 539/2013г на ВАС , Решение №16572/11.12.2013г по к.а.д № 11266/2013г на ВАС , Решение № 2364/19.02.2013г по к .а.д № 6075/2012г на ВАС ,Решение на СЕС по делоС-324/11 ; С-80/11г;С-142/11; С-18/13.

Позоваването на практиката на С. и СЕС не освобождава съда от задължението да прецени доказателствата за наличие на предпоставките за признаване на данъчния кредит по ЗДДС,първата от които е осъществяване на доставките на стоки и услуги по спорните фактури. От значение за признаване право на ДК е данъкът да е начислен правомерно, което означава да е налице данъчно събитие, т. е да е прехвърлено правото на собственост върху стоките или да са извършени услугите. Изводите на съда не са в противоречие с цитираните от проц.представители на жалбоподателя / в писмената му защита/ решения на СЕС, както и с други в същия смисъл, тъй като в своята константна практика СЕС приема, че право на данъчен кредит е налице само когато са извършени доставки, които обстоятелства подлежат на доказване с допустимите доказателствени средства, както в хода на ревизионното,така и в хода на съдебното производство. Именно неустановената реалност на доставките е основание да се направи извод за неправомерно начисление на данъка по смисъла на чл.70, ал.5 ЗДДС. Правилото , че за да възникне право на приспадане на данъчен кредит за получателя по доставката, е необходимо да е налице реално осъществена доставка,важи с пълна сила по отношение на конкретните доставки . Законът не свързва правото на данъчен кредит, единствено с издаването на фактури, а поставя изискването да са налице реално осъществени доставки , което представлява предпоставка за начисляване на данък от доставчика и съответно- за възникване право на приспадане на данъчен

кредит за получателя по доставката ,каквото в случая не е налице .

Предвид изложеното по-горе ,съдът намира че Ревизионен акт № Р-22221719005764-091-001/18.03.2020 г., издаден от Р. Г. Я. – орган, възложил ревизията, и Т. Д. И. – ръководител на ревизията, изцяло потвърден с Решение № 882/29.05.2020г на Директор на дирекция „ОДОП“ С. с който на [фирма] , ЕИК[ЕИК] , представлявано от Ю. Ю. К. са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 90_000,00 лв. и са начислени лихви в размер на 15,53 лв. е правилен и законосъобразен,а жалбата срещу него-неоснователна.

При този изход от спора жалбоподателя ще следва да заплати юрисконсулско възнаграждение в размер на 3230лв ,съгласно чл.8 т.4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] , ЕИК[ЕИК] , представлявано от Ю. Ю. К. със седалище и адрес на управление@@63@[жк] [улица] , срещу Ревизионен акт № Р-22221719005764-091-001/18.03.2020 г., издаден от Р. Г. Я. – орган, възложил ревизията, и Т. Д. И. – ръководител на ревизията, изцяло потвърден с Решение № 882/29.05.2020г на Директор на дирекция „ОДОП“ С.

ОСЪЖДА [фирма] , ЕИК[ЕИК] , представлявано от Ю. Ю. К. със седалище и адрес на управление@@68@[жк] [улица] да заплати на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП С. сумата 3230лв ,съгласно чл.8 т.4 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред ВАС .

СЪДИЯ: